

Postimehe

Bildi - album.

Postimehe hinnata kaasanne 1894 aasta
lugejatele.

Jurjewis.

Trükitud K. A. Hermann'i kulu- ja kirjadega.
1894.

112.
1892.

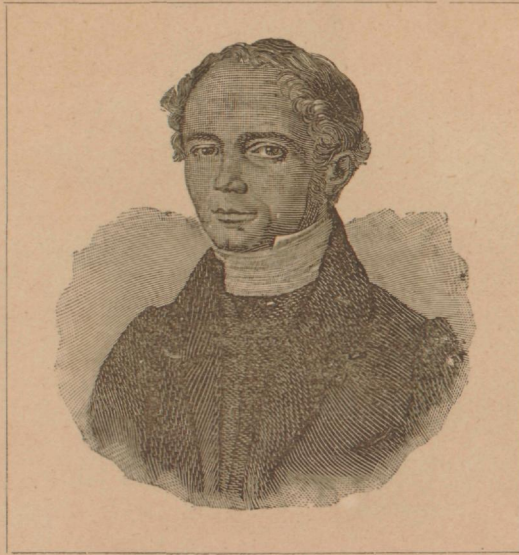
008 (A7.42)(09)
9 (47.42)32)

Дозволено Цензурою. — Юрьевъ, 22 декабря 1894 года.

№ 894

AR Fr. R. Kreutzwaldi nim.
Eesti NSV Riiklik
Raamatukogu

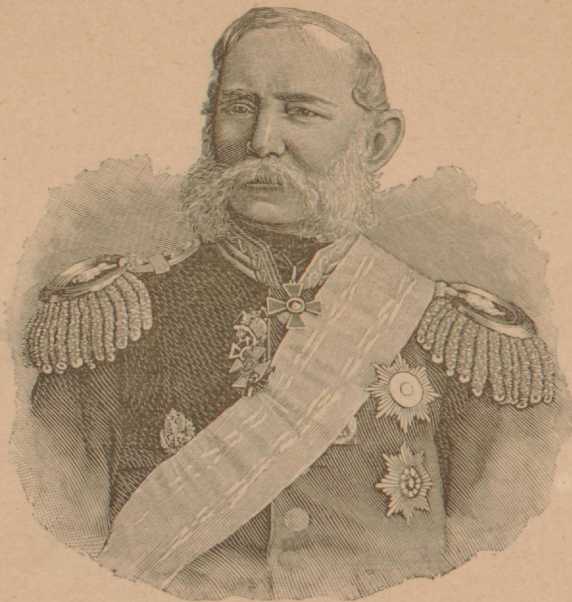
4444

Friedrich Robert Fählmann.

Fählmann'i nimi on Eesti kirjanduses väga tähtjas ja unustamata. Sündimise poolest oli ta eestlane ning sündis Järvamaal Koeru kihelkonnas Hao mõisas jõulukuu 21. päeval 1799, kus ta isa opmann oli. Käis Rakveres elementar- ja freisikoolis, tuli 1814 Tartu gymnasiumi, sai 1817 Tartu ülikooli õppijaks ja lõpetas ülikooli õpetuse 1825 lõpneksamiga ning sai 1827 arstiteaduse doktori aunime. Oli jätt ajast edasi Tartus tegeline arst, mis ametis talle arstiteaduse professori-ametit pakuti, aga tema ei võtnud vastu, vaid pidas arsti-ametit edasi, mille kõrval ta aastal 1842 armastuse pärast sugurahva vastu Eesti keele lektori ameti ülikoolis vastu võttis, milles teda järgmisel 1843. aastal ka õpetatud Eesti keelti presidendiks waliti. Seda wiisi kolmekordsele ametise jäi ta kuni surmani aastal 1850, mil mahlakuu 10. päeval ta siit ilmast lahkus.

Fählmann oli wäsimata tegew Eesti kirjawara tõstes. Tuline armastus pöles tal jiidames oma sugurahwast kõrgemale hariduse-järjele awitada ja temale haritud rahwa lugupidamist jaata. Saksia keeles kirjutas ta mitmed kirjad Eesti keelest. Ka Eesti keeles on ta mõndagi kirjutanud. Tema läbi on Eesti rahwas oma esivanemate usust ja jumalateist kuulda saanud: Uku, Taara, Wanemuine, Ilmarine, Lämmeküüne, Koit, Amarit ja teised Eesti jumalad on tema müesti nagu elawaks teinud. Tema mälestus olgu igale eestlasele kallis ja kõrge.

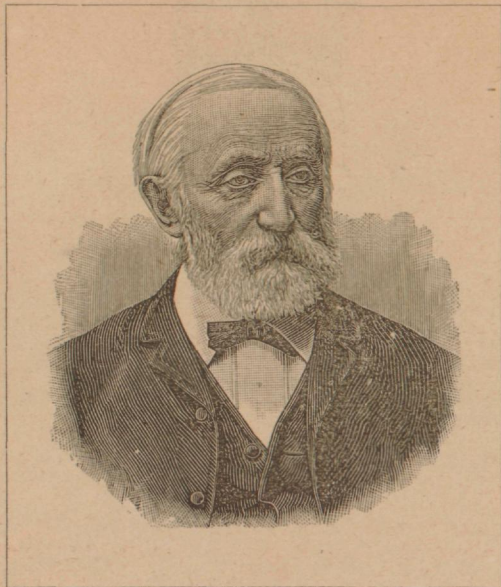
Dr. Philipp Karell.

Altski eestlane ei ole nii suure auu osaliseks saanud, kui Dr. Philipp Karell. Tema oli kolmel Wene riigi keisril: Nikolai I., Aleksander II. ja wähe aega ka Aleksander III. ihu-arstiks; temal oli jalandunniku aunimene ja nii palju auntähtsusi, et ainult kõige kõrgemad neist tema rinnas aset leidsiwad. Ja mitte ainult Wene-maal, waid ka wäljamaal oli Dr. Karell väga lugupidatud. Kui tema näitusel 16. mail 1882 Peterburis 50-aastast arsti-juubelpäewa pühitises, siis saatis temale ka selleaegne Saksamaa keiser Wilhelm I. pika õnnesoowi-telegrammi. Ja ometi ei unustanud ega jalamud Karell kunagi jeda rahwast ära, kelle laps ta oli: kõigist neist paljudest õnnesoowidest, mis temale iga aasta tema sündimise-päewal Peterburis awaldati, oliwad temale alati kõige armsamad tema jalgwennade ja jalgõdede õnnesoowid Eesti lauludes ja Eesti keeli kõnedes. Tema wiimastel eluaastatel liigu-tasiwad need teda ikka nii, et temale rõõmupisarad silma tuliwad. — Dr. Philipp Karell sündis aastal 1807 Eesti talupoja pojana. Kui ta Tallinna gümnaasiumi läbi oli teinud, astus tema aastal 1827 Tartu ülikoolisje arsti-teadust õppima. Üli-kooli lõpetas ta aastal 1832 doktori aunimega ja läks siis Peterburisje õnne õpima, kus tema ka pea arstikoha ihu-gardi-ratsawäe polgu juures sai. Siin õppis Dr. Karelli keiser Nikolai I. tundma, ja noor osaw arst meeldis temale nii, et tema ta oma ihuarstiks nimetas. Pärast keiser Nikolai I. surma jäi Dr. Karell ka keiser Aleksander II. ning pärast selle keisri õnnetut surma ka weel mõneks ajaks keiser Aleksander III. ihuarstiks. Dr. Karell suri 18. augustil 1886 oma 80. elu-aastas. Tema mälestus saab meie rahwa seas kustumata olemä, ja need jalgwennad, kes temaga kunagi saiwad folku juhtuda, peawad teda surmani meeles, nende seas ka selle lehe toimetaja, kel õnn oli Dr. Karell'iga läbi käia.

Dr. med. G. Hirsch.

Cesti rahvas kui maha jurutud ja raske põlwe sisse jäänud rahvas rõõmustab, kui tema isast mehed forgetesse ametitesse ja kohtadesse tõusevad. Üks niisugune kõrgesse tõusnud mees Cesti sugust on Dr. Hirsch. Tema elulugu ei ole meil võimalik olnud täiesti tundma õppida. Meie teame üksnes, et tema on Cestimaalt pärit ja et ta sugulased Tallinnas elavad ja et tema õndsa ihuarsti Karell'iga ligidalt sugulane on. Meie teada on Dr. Hirsch Peterburis studeerinud ja doktoriks saanud. Pärast on ta sõjaväe arst olnud ja juba keiser Aleksandri teise ajal keiserlikuks arstiks kutjutud. Kui keiser Aleksander III. valitsemisega hakkas, jäi hr Dr. Hirsch ihuarsti ametisse ja pidas seda ametit kuni keisri surmani, see on aastast 1881 kuni 1894. Jätkamis raskets ja vastutawaks jäi Hirsch'i amet muudugi siis, kui keisri haigus raskemaks läks. Terwe Wenemaa ja maailma silmad olivad see kord kõrges kannataja haiguse poole pööratud, ja põnewalt wdeti säätt iga sõna wastu, mis teatati ja mille alla ka Dr. Hirsch oma nime kui päris ja alatine ihuarst oli pannud. Ühel wahetajal oli Dr. Hirsch wäljamaal, aga kui uinuma läinud keiser Krimmi saarele Livadia paleesse läks ja sääl kõrges kannataja haigus weel pahemaks jäi, ruttas ka tema Krimmi. Aga enam ei jõudnud keegi surelik keisri haigust parandada, ja 20. okt. heitis Aleksander III. hinge. Praegune Keisri Majesteet Nikolai II. nimetas Dr. Hirsch'i ka Oma ihuarstiks, ja selles kõrges ametis elab Dr. Hirsch praegu Peterburis — ilka Keisri Majesteedi ligi.

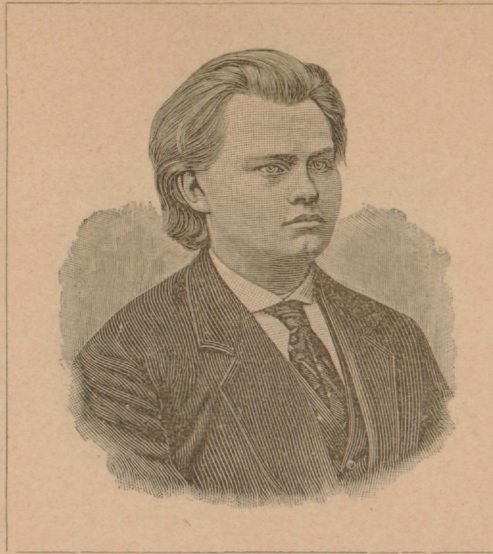
Prof. Dr. Leo Meyer.

Küll ei ole see juur teaduse-mees otse meie rahwaga läbi käinud, ei ole ka meie maa meesgi, siiski on ta küllalt wäärt, et teda ka meie rahwa seas tuntaks ja temast lugu peetaks. Profesjor Dr. Leo Meyer on Hannoveri-maalt pärit, aga on juba enam kui inimese-iga Zurjewis Sassa keele ja üleüldsi Germania sugu keelte profesjoriks. Selles ametis on ta tähtsaid kirjatöösid Sassa keeles awaldanud. Muu-nime poolest on ta tõsine riigi-õuunik. Aga selles ametis ei ole ta mitte Eesti rahwaga ega keelega kokku puutunud, waid koguni teisel teel: Profesjor Dr. Leo Meyer waliti juba tema ameti esimestel aastatel „Õpetatud Eesti seltsi“ presidendiks, ja on seda ametit nüüd juba enam kui weerand sada aastat pidanud. „Õpetatud Eesti selts“ on jaks Tartu ülikooli kõrwale ajutatud, et jääb Eesti rahwa keelt ja ajalugu tundma õpitaks ja kõike uuritaks, mis kudagi wiisi Eesti rahwa seisju ja lugu-wõib seletada. Säärase seltsi presidendina on prof. Dr. Leo Meyer ka meie rahwale ja selle keelele ligi astunud. Selles ametis on ta ise õige palju uurinud ja kõnesid pidanud meie rahwa muinasajast ja minewikust, ja need uurimised ja kõned on teaduse poolest wäga tähtsad ja tuumakad. Tema'p see oligi, kes esimese Eesti keeles kirjutatud kirja, Georg Müller'i jutlused, seltsi kulul trükkis toimetaks, kui need õpetaja W. Reiman'i tähelepanemisel oliwad ära tuntud. Tema hoolet on ta esimesed Eesti rahwalaulud, mis Hüpel on korjanud ja Sassa kirjanikule Herder'ile saatnud, jälle üles leitud, ning loota on, et ka need peagi trükkis ilmuvad. Ka muidu armastab prof. Dr. Meyer meie rahwast ja wõtab temast wäga osa.

Prof. Dr. Ferdinand Hirschelmann.

Meeldsi tuntud auuline mees, kirikuõpetaja, professor, ujuteaduse doktor, jultsuepidaja ja kirjamees. Ta on sündinud Gestimaal jõulukuu 21. päeval 1833, studeeris Tartus ujuteadust aastatel 1851 kuni 1854 ja sai kandidaadiks; oli 1855 kuni 1858 kodukooliõpetaja Gestimaal Sinalepas, 1858 kuni 1861 abiõpetaja Wiljandi-kõypis, 1861 kuni 1875 Wiljandi uue maakoguduse kirikuõpetaja ja viimajel kahel aastal ka Wiljandi praost ja maa-gümnaasiumi kuratoriumi liige. Pääle selle oli ta Wiljandi kreisi koolikatsuja ehk revident, mis ametis ta veel rohkemini ja laugemini rahwaga kokku puutus ja igal pool armastatud oli. Wiljandi kirikuõpetaja ametis oli ta koguduse meelest väga armas, ja kogudusel oli väga kahju, kui ta aastal 1875 Tartu ülikooli professoriks waliti, mis ametis ta alles praegu täiel jõulul tegew on; selle kõrwal on ta 1875 aastast saadik ka ülikooli Lutheri koguduse õpetaja ja peab ta jeda ametit alles praegu. Nastast 1874 saadik on ta veel Liwimaa konsistoriumis asfessor. Muuime poolest on ta riiginõunik. — Mis teda terve Gesti rahwa seas on tutwaks teinud, on see lugu, et ta mitmed Gesti keeli raamatud on kirjutanud, mille seast me siin kohal iseäranis nimetame raamatud: „Tule ja aita!“ juhataja Uue testamendi sisse ja „Mattias Zell,“ eestujuks ristirahwale kirjutatud. Nastast 1875 saadik ei ole prof. Dr. Hirschelmann'il enam ameti poolest otsekohestelt Gesti rahwaga tegemist, aga eemale ei ole ta Gesti elust siisgi jäänud. Sagebasti on tema jutlust Gesti keeles kuulda, ja jeda jutlust kuulab rahwas väga suure rõõmuga, ja kui professori herra kujukil Gesti keeli jutlust ütleb, kahetseb igaüks, kes teda kuulda ei wõi, sest tema jutlus on wõimukas ja wägew, ja Gesti keel kõlab tema juus nii armjasti ja ilujasti, kui aga iganes wõib joowida. Suurel pidul 1894 Gesti rahwa 75-aastase priiuse mälestujeks oli tema jutlus väga tuumakas ja tubli.

Rudolph Kallas.

Kallase nimi on Eesti kirjanduses väga tuttav. Tema on Saaremaal Saarma kihelkonnas kihelkonna-foolüõpetaja pojana leheküü 10. päeval 1851 sündinud, käis esiti kodus koolis, siis Tartus elementarkooliõpetajate seminaris, kus lõpuks tegi ning 1871 kuni 1875 Tartus I. elementarkooli õpetaja oli; siis läks tema Tallinna gümnaasiumisje esimesesje klassi, tegi lõpuksfami ning studeeris Tartus 1878 kuni 1883 usuteadust, jai ühe arvuteadlise kirjatöö eest kuld-aunraha, tegi kandidaadi lõpuksfami, oli 1884 kuni 1887 Eesti kirikuõpetaja ja kooliõpetaja Valgas, 1887 aastast pääle on ta kirikuõpetaja Rõuge kihelkonnas Võrumaal.

Kallas on Eesti keelses õpetlikus kirjanduses lugupeetud. Ta on hulga õpetlikka kirjatükkiõid mitmes raamatus ja ajalehes avaldanud. Rõige tutvam tema kirjatöödest on suur mitmejaoline „Mõistlik rehtendaja,“ mida ta juba elementarkooli õpetajana kirjutas ja mis kõige parem arvamiõje raamat Eesti keeles on. Kirikuõpetaja ametis on ta mitmed väga tulujad waimulikud raamatud kirjutanud, nõnda ühe jutluse-raamatu, siis ühe „Jumala armulaua“ raamatu, siis ühe perekonna-raamatu jne. Tema osawast julest on weel mõndagi oodata. — Määratis tähele on weel panna, et Kallas suur kõnemees on. Tema on mitmel pidu ja koosoleku puhul waimustawaid kõneõid pidanud. Just ka kõnende pärast on tema jutlused rahwa meele pärast, kes teda suurel hulgal kuulama lähõb. — Ülemal antud pilt on tema noorest east.

Johann Kunder.

Johann Kunder sündis 14. detsembril 1852 Holstre wallas Wiljandi maal, kus tema isa, Heinrich Kunder, peremees oli. Kui tema Wiljandi kreiskoolis ettevalmistatud oli, astus ta aastal 1872 I. Tartu kooliõpetajate-seminarisse ja lõpetas selle kurjuse 1875 aastal, mille pääle tema seltsamal aastal Tartu II. alakoolis kooliõpetaja ametisse heitis, kuhu ta 1876. aastani jäi, et siis samase ameti pääle Rakveresse minna, kus tema kuni 1887. aastani seda ametit truult pidas. Waheajal oli tema ka kreiskooliõpetaja eksamit ära teinud ning selle järele Rakvere kreiskooli pääle teaduste-kooliõpetajaks nimetatud. Et ennaft linna-kooli õpetajaks ettevalmistada, läks ta Kasani ülikoolisse, kust ta ühe aasta õppimise järele Peterburi kooliõpetajate-ajutusse oma teadmisi täiendada tuli. Siin tuli temale aga 1888. a. rutuline surm.

Kunder oli Eesti awalikus, iheäravis seltslikes elus väga tegew. Tema nimi on Eesti kirjanduse taewas üheks hiilgawaks täheks. Kõigeparemad looduse-teaduse raamatud on tema kirja pannud. Ka luuletamise ja näiteluule wäljal on tema julg mõndagi ilusat toodet sünnitanud. Kunderi „Kroonu onu“ on üks parematest algupäralistest näitemängu-tükkidest, niisamati „Mulgi mõistus ja tartlase tarkus.“ Tema kirjutatud „Ennemüütsed jutud,“ mis Eesti kirjameeste seltsi katal ümüüwad, on väga tähelepantimise wäärt ja niisama tema seletus „Kalewipojast.“ Ka jutukirjutamises on Kunder tegew olnud, ja „Sumala fuju“ on üks tema ajatoolistest tööddest.

Michael Jürmann.

Jürmann on enese nime Eesti kirjanduses tutwaks teinud. Ta on sündinud 6. jaanuaril 1853 Põltsamaa kihelkonnas, Wana-Põltsamaa wallas, Rudiisaarel perepojana. Käis esiti Põltsamaa kihelkonna siis elementarkoolis ja wiimaks Kaarli mõisa gümnaasiumis, kust ta Tartu gümnaasiumi esimesesse klassi tuli ning aastal 1872 kuni 1876 Tartu ülikoolis usuteadust õppis. Õpetaja lõpuksami järel a. 1877 kuni 1878 oli tema Tallinnas abiõpetajaks, 1878 kuni 1882 kirikuõpetaja Nõos ning 1882 kuni seni ajani Tarwastu kihelkonna kirikuõpetaja.

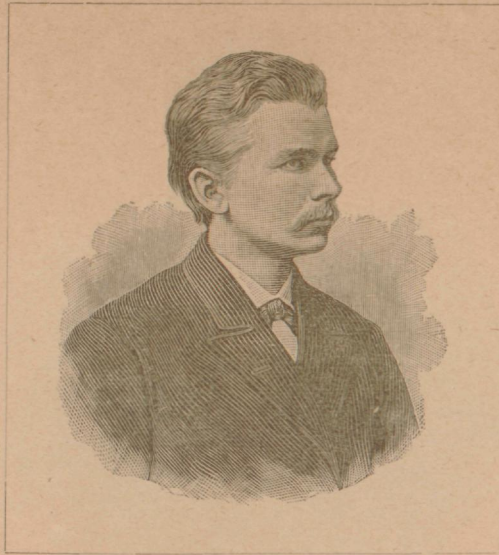
Jürmann kirjutas oma tutwamad kirjatööd ülikooli ajal, mille kõrwal ta hoolega õppis. Need kirjatööd on nimelt „Kodufool“ — kolm annet, millest kaks esimest annet väga mõnusal ja tulusal wiisil inimese teadust rikastada püüawad ja kolmas annet keiser Aleksandri II. õnnistusriikast aega kirjeldab. „Kodufool“ on üks kasulikumatest kirjadest Eesti keeles, kahju on, et rohkem andeid sellest ei ole ilmunud. Siis kirjutas ta weel ülikooli ajal näitemängu „Adukat tohtri ametis.“ Õpetaja ametis on Jürmann vähem kirjasiid awaldanud. Ta oli töös lüue testamendi uude kirjawiisise kirjutamisel aastal 1887, siis kirjutas ta weel waimulikku sõjuga raamatu „Saigete troost.“ — Loota on, et Jürmann oma õjawat fulge weel edespidi Eesti kirjanduse kasuks tarwitab. Andeid ning haridust on tal jeks küllalt. Ka oskab ta Eesti kirjakeelt nii õjawasti tarwitada, nagu jeda kirjamehele tarwis.

Johann Bergmann.

Bergmann'i nimi on Eesti kirjanduses väga tuntud — kõige rohkem kõrget annet avaldawatel luuletustel läbi. Sündinud on Bergmann, kes end kord ka Eesti warjunimega Jaan Mägiste nimetas, Kolga-Jaani kihelkonnas, Soofaare wallas, Riitul perepojana aastal 1856 jõulukuul 17. päeval. Tema käis esiti Võltsamaa kihelkonna- ja elementar-koolis, siis Tallinna gümnaasiumis, jai aastal 1877 ujuteaduse studentiks, lõpetas ülikoolis õppimise aastal 1882, jai abiõpetajaks Peterburi Eesti Jaani koguduses, ja aastal 1884 waliti ta Paistu kihelkonna kirikuõpetajaks, mis ametis ta veel praegu on.

Bergmann'i kõige paremad luuletused on tema ülikooli-ajast. Neid luuldeid on 1881 trükitud raamatus, mille nimi on „Eesti luuletused.“ Kõige kuulsamad neist on „Salme“ ja „Linda,“ siis ka „Ustav Ulo“ ja „Igwene juut.“ Pääle nende on Bergmanni hulga muid ilusaid jalmikuid loonud ja Greeka keelest Eesti keelde „Batrachomyomachia ehk hiirte ja konnade sõda“ ning Homeruse luuldeid ümber pannud. Väga tähtjas ja tulus raamat on tema kirjutatud „Üleüldine ajalugu“ — ka üliõpilase-ajal tehtud — kahes osas. Raamat on täiesti küps waimutöö ja jaab alati tähtjas olema. Rahju üksnes, et kolmas, kõige uuema aja jagu, seni tulemata on jäänud. Pärast on Bergmanni wähe avaldanud, ehk tema kõrge ande pärast küll väga soovida oleks, et ta veel ei waitaks. Tema on Koidula kirjasid kogunud ja Eesti uue lauluraamatu kallal rohkesti tööd teinud ning waimulikku laulust luuletanud. Bergmann on praegu kõige täiemas mehe-eas, ning on selle pärast küll veel õigust loota, et ta rohkesti tööd Eesti kirjanduse kasuks teeb.

Dr. med. Peeter Hellat.

Hellat on üks Eesti rahva seas mõrjunud tuntud ja tähtjas arst, kes oma teadust ka kirjanduse läbi meie rahva seas on edendanud. Tema on sündinud kuuendal 7. päeval 1857 Võrumaal ja elas noorel eal Saugaste kihelkonnas. Ta käis Tartus gümnaasiumi koolis ja sai aastal 1880 arstiteaduse õppijaks Tartu ülikoolis, milles käimise ta aastal 1886 arstina lõpetas ning kus aastal 1888 doktori auunime sai. Juba ülikooli-ajal oli ta hooliga oma teadust laiendanud, ning iseäranis 1886. ja 1887. aastal oli ta kodumaal pidalitõbe uurides läbi käinud, nagu tema üleüldsi pidalitõbe üks kõige suurem tundja on. Aastal 1888 ja 1889 oli ta väljamaal oma teadust Königsbergis, Berlinis, Londonis, Pariisis, Wienis ja teistes linnades tähtsasti täiendamas ja kuulsate arstide toimetamisi tähele panemas. Laiendatud ülmaringiga ja teadusega pööras ta väljamaalt kodumaale tagasi ning ajus viimaks Peterburis elama, kus ta praegu palju tuntud ja lugupidatud arst on. Iseäranis päälinna eestlased leiavad temas tublid asjatundvat nõuandjat igas haiguses. Oma ametis on ta tervele Eesti rahvale sellega suurt hääd teinud, et ta raamatu „Terwise õpetus“ kirjutas. See kiri seisab uuemate uurimiste põhjal ja on üleüldsi tähtjas arstiteadline raamat ning on Eesti kirjandusele auuks. Ta on igale inimesele tähtjas lugeda ja õppida, kes aru saab, kui suur wara terwis on. — Dr. Hellat armastab oma sugurahvast ja püüab Eesti wendajid ühemeelsetele ja kokkuhoidmisele jaata ning Eesti keelele muude kõrwal paremat seisukohta lugupidamises toimetada. Ta on Peterburi Eesti Häätetega jelti esimees ning on selles ametis mõndagi tähtsat toimetust korda jaatnud. Iseäranis on mälestamise wäärt hõbepärja panemine 26. märzil 1894 keiser Aleksander I. hanale ja Eesti rahwa 75-aastase wabastuse pidu päälinnas, mille toimetamises tema wäga tegew oli. Loota on, et tema, kes nooruslikes eas seisab, weel mõndagi tähtsat asja ja tööd korda jaadab.

Amandus Adamson.

Amandus Adamson on üks neist meestest, kes Cesti rahvale haritud maailmas aau ja auustust on jobitanud, nimelt oma imeosavate kunstitööde läbi. Tema kunst on — niferdamine ja kujude väljalõikamine puust, ning on tema selles kunstis praegu kõige osavam mees meie riigis, aga ka üks kõige tublimatest kunstnikkudest termes Europas; nii sai tema näit. aastal 1889 kunstitööde väljanäituseel Pariisis, kuhu ometi kõigest kunstimaailmasti kõige osavamad kunstnikud oma tööd kofku töiwad ja kus seepärast arwustus väga wali oli, oma tööde eest auuhinna, niijama ka sellesama-aastasel Pariisi maailma väljanäituseel. Kunstide väljanäitustel Peterburis on Adamsoni tööd alati juurt tähelepanemist leidnud. Adamsoni kunstitööd on üleüldsi kõik nii hästi imeosawasti välja tehtud, kui jügewalt läbi mõeldud ja tähendusrikkalt kofku seatud, mis sellest tunnistust annab, et tema üks väga anderikas kunstnik on. Adamson on praegu kõige parajamas mehe-eas, mispärast siis temalt tulewikus weel enam ja tublimaid töösid loota on, kui ta jeni korda jaata on jõudnud. Tema jündis 11. oktobril 1855 kehwa laewakapteni pojana Wältiškis. Aastal 1860 jõitis ta isa Amerikasje, kuhu ta ka ära kadus. Waene ema pidi nüüd oma näputöödega kolm last toitma, kellest kõige wanem 15-aastane Amandus oli. Meie kunstnik, kes juba poisikese põlmes osaw oli kujusid puust välja niferdama ja kes aimas, et just see kunst temale elukutses oli määratud, pidi siis enne palja wiletjust kannatama, enne kui sihile jõudis. Adamson on oma kunsti Peterburis kunstide akademias välja õppinud ning ka enamalt jaolt Peterburis tegew olnud. Sääal wiibib tema ka praegu. Kui omal ajal Cesti seltsid õndsale keiser Aleksander III. Majesteedile pildi kintsiwad, lõikas Adamson pildi raami nii kunstlikult välja, et seda üleüldseft imestati.

Konstantin Tüürpu.

Zuubelt-laulupidu laulujuhatajast oli üks meie noor muusika-kunstnik Konstantin Tüürpu, kes nii mõnegi oma loodud kena laulu läbi laiemalt tutwaks on saanud. — Ta sündis 1. aug. 1865 Keila kihelkonnas, Klooga mõisas, jai koolihariduse Tallinna ja Rakvere kreiskoolis, muusikalise algusõpetuse eimeses linnas ning juhatas 1881. aastal eimesest awalikku kontserti. Aastal 1886 astus Tüürpu Peterburi konserwatoriumisse, kus ta järgmistelt profesoritelt õpetust jai: Homilius'elt orelimängus, Czerny'lt klawerimängus, Johansen'ilt komponeerimises, Saketti'lt muusika ajaloo ning ästhetikas jne. Aastal 1891 lõpetas Tüürpu konserwatoriumi kursuse, waba kunstniku diplomi saades. Seepääle andis ta Cesti ja Liuwimaa kirikutes orelikontsertisid, mis asjatundjate poolt kõige elawamat kiitust leidjiwad. Praegu elab Tüürpu muusika-õpetajana ja laulukooride juhatajana Tallinnas ja tal on, nii palju kui ette arvata võib, weel tähtjas tulewik. — „Laulu ja mängu lehes“ on tema helitöösid õige rohkesti awaldatud — rohkem kui muudes laulukogudes, ja jäätt võib neid iga koor ja koorijuhataja leida.²² Wiimase laulupidu raamatuis on ka mitmed laulud tema suldest awaldatud, nende seas iseäranis tähtjas ilus jõulu laul segakoorile. See on laul, mis ta eratrükkis ilmunud on.

Gustav Goldmann

on meie rahwa seas tuntud ja lugupidatud mees, kes üheftgi rahwa ettevõttest ei ole kaugele jäänud, kus tarwis oli edendada või abi anda. Tema on Hellenurmes aastal 1833 juunefi 23. päeval sündinud. Ta õppis Tartus Botaniikas noorel põlvel kärneriks. Oma kottuhoidliku elu läbi oli tal võimalik enesele wara koguda. Aastal 1869 heitis ta oma nüüdse abikaasa Mariaga abieluse. „Wanemuise“ jeltsis on tema juba asutajaks olnud aastal 1864 ja on ifka selle jeltsi sõbraks jäänud, kui jeltsi juuri laulupeidusid ja muud üleüldseid asju edendas. „Wanemuise“ jeltsis oli ta juba sagebasti kasjameister ja mitu aastat ka president, ifka wäsimata tegev. Pärast ajutatud ja nüüd hingusele läinud „Kirjameeste jeltsi“ edendas ta niisamati. „Cesti Põllumeeste“ jeltsis on Goldmann niisamati kasjameistri ametit pidanud. Kõige wiimaks on ta weel suurel 50-aastasel jubileumi-pidul pää-kasjajohidjaks olnud. Meis jameettes on tema rahwa seas kaugeft tutwaks jäänud, ja ei jää tema ka nüüd milleftgi asjast järele, kus kajulift üleüldift tööd on teha. Ka meie päewalehte „Postimeest“ on tema toetanud ja ei oleks leht nii kindlal wiisil oma suurt rasket käiku wõinud astuda, kui Goldmann oma käe oleks tagasi tõmmanud. Mõnda anname siis siin ühe jüda-Cesti mehe ja auusa tegetase näo ja lugejatele näha talle enesele weel pikka iga soowides ja lootes, et tema ka edespüdi põlewas armastuses meie rahwa wastu iga kajulise asja edenduseft osa wõtab.

Ar 894
Postimehe

1. —
RV Kõl. E. M.
No. 793-165

